

[Finansministeren.]

måde som jeg gjorde det på årsmødet i Danmarks Sparekasseforening, at jeg fandt, at tiden var inde til at gøre et forsøg på at stimulere denne opsparingsform og give en særlig præmie i disse tilfælde. Jeg nævner dette også til oplysning for det ærede medlem hr. Oluf Pedersen, for at man skal forstå, at det ikke er således, at vi i huj og hast har udarbejdet et lovforslag og smækket det ind i en aktuel krisesituation. Det er virkelig tanker, jeg har beskæftiget mig med gennem længere tid; der har været arbejdet med sagen i sommerens løb, og jeg synes nok, man må lægge megen vægt på, at forslaget gennemføres hurtigt.

Det ærede medlem hr. Aksel Møller tillod sig at sige, at nu havde man plukket et par forslag ud, forslaget om præmiering af opsparing og forslaget om eksportstøtte, som om det var helt tilfældigt og man lige så godt kunne have plukket noget andet ud. (*Aksel Møller*: Nej, det er velberegnet!). Ja, det er velberegnet derhen at forstå, at det er meget væsentligt, at opsparingsforslaget vedtages så hurtigt som muligt, så befolkningen kan få klarhed over, at man kan få en opsparingspræmie, og så snart som muligt begynde frivilligt at holde tilbage på forbruget. Jeg har ellers undertiden troet, at det var den vej ud af vanskelighederne, man fra den side ønskede betragtet. Det er vist rigtigt, ikke? (*Aksel Møller*: Jo!). Nå. Jeg forstår, at denne sympati for forslaget idé i dag vil give sig udtryk i, at man vil blive siddende.

Jeg skal derefter vende mig mod et par af de andre indvendinger, der er fremkommet under denne forhandling. Jeg har allerede været lidt inde på den indvending, som det ærede medlem hr. Erik Eriksen fremførte vedrørende afdrag på lån, og skal ikke sige mere herom.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen syntes, at forslaget var noget makuleret. Jeg ved ikke, om det var den bestemmelse, hvorved der sættes grænse for den indkomst, der kan opspares af, han sigtede til. Jeg troede forøvrigt, det faldt i tråd med det ærede medlems anskuelser.

Fra flere sider er der peget på, at den lidt stærkere binding af de indskud, der foretages frivilligt, svækker forslaget. Jeg har selv været i tvivl i så henseende. Nu er

ændringen ikke så voldsom, som man vil gøre den til. Efter det oprindelige forslag skulle der, hvis man trak penge ud de to første år, fradrages 15 pct., det tredje år 10 pct. af det indskudte beløb. Det er nu ændret til 15 pct. i alle tre år. Det er som sagt ikke nogen voldsom ændring, og jeg har hele tiden ment, at dette, at opsparingspræmien nedsættes, hvis man tager pengene ud, vil være det væsentligste motiv til ikke at gøre det, hvorimod dette, at man skal gå til skattemyndighederne og spørge, efter min mening ikke vil holde så mange tilbage. I hvert fald har administrationen af den bundne opsparing, hvor der ikke engang er udsigt til at få beløbet tilbagebetalt, ikke givet os den erfaring, at folk holder sig tilbage fra at bede om at få pengene ud, hvis de har brug for dem.

Det ærede medlem hr. Oluf Pedersen mente, at det ville koste mange millioner i administration. Det kan jeg slet ikke give det ærede medlem ret i. Jeg ved godt, at man i retsforbundet gang på gang opererer med mange millioner i administrationsomkostninger, som man dernæst nedlægger med stor energi, men det er ikke en saglig måde at føre debat på. Det, der var problemet for det ærede medlem, var, at socialdemokratiet ved at fremsætte dette lovforslag så afgørende tog en anden stilling end den, mindretallet havde taget i 1952, tror jeg det var. Deroverfor vil jeg sige, at for det første er her tale om et andet forslag, et forslag, der på mange punkter er væsentlig forskelligt fra forslaget dengang — det tror jeg det ærede medlem vil give mig ret i — og dertil kommer, at vi står i en helt anden situation. Vi står i den situation, at hvis vi på nogen måde kan få befolkningen til at holde igen med forbruget, vil det være godt for vor valutastilling, og jo hurtigere det kan ske, jo bedre, og i en sådan situation synes jeg det er væsentligt også at betræde denne vej.

Det ærede medlem hr. Oluf Pedersen mente, at nogle andre skulle betale opsparingspræmierne. Han nævnte et tal på 130 mill. kr., som han havde fra det andet forslag. Han overfører det uden videre på dette forslag, men det er jo den måde, det ærede medlem bryder sig om at argumentere på. Det er heller ikke rigtigt, at andre skatteydere skal betale opsparings-